

[Rilmar Baunsgaard]

Grækenland ved ikke at bruge den NATO-prestationsmulighed, man havde over for et Tyrki, der misbrugte situationen over for det nystartede demokrati. Det er ikke fair over for det græske demokrati at lade det demokrati lide under de fejltagelser, som det græske diktatur begik over for Tyrkiet og over for Cypern. Her manglede noget fra NATOs side.

Lad mig for det andet tage det sidste og det mest aktuelle. Statsministeren og hans svenske kollega har jo begge brugt meget stærke ord om den spanske statschef, Franco. Jeg vil gerne sige, at jeg har ikke én linje, ikke én mening, at trække fra i det, der er sagt, men spørgsmålet er: hvad skaber man for en situation ved at bruge så stærke kraftudtryk, som der her er tale om at de to statsministre har brugt, når vi samtidig sidder som medlemmer af NATO uden i NATO at lade vores kritiske røst høre over for det USA, som er den ledende i NATO-samarbejdet, og som i samme øjeblik, hvor vi må bruge disse kraftudtryk, indgår en ny venskabsaftale og yder en ny enorm militærstøtte til det spanske diktatur? Ja men er det da ikke det, vi skal diskutere? Er det ikke det, der er meningen med en demokratisk samarbejdsorganisation? Jeg synes det, og det er altså det, jeg savnede i det udenrigspolitiske afsnit i statsministerens tale.

Derpå vil jeg gerne vende mig til det indenrigspolitiske og igen understrege, at jeg synes, det var en rigtig tale, det var en klog tale. Jeg synes også, der er grund til at understrege, at det radikale venstre i de generelle betragtninger og de generelle konklusioner, som de kom til udtryk i den åbnings-tale, vi i dag diskuterer, er enig med regeringen og statsministeren.

Men — der er altså et men igen — jeg er oprigtig talt meget ked af, at statsministeren er blevet taberen i sin kamp med Thomas Nielsen om ØD. Jeg er meget ked af det. Statsministeren kom — det ved alle at jeg mener, for det gav jeg udtryk for — med et fornuftigt, ja, det fornuftigste initiativ, socialdemokratiet endnu har foretaget i ØD-spørgsmålet, da man sagde, at nu ville man nedsætte den kommission, man burde have startet med. Nu får vi at vide, at den i sommerens løb — ja, det er faktisk sket i september måned, i de sidste 2 uger af sep-

tember — er svundet ind til at blive en arbejdsgruppe. Vi ved godt, det er udtryk for, at Thomas Nielsen har vundet, og vi ved godt, hvor svært det er for en socialdemokratisk statsminister at være i strid med LOs formand. Det var bare synd for det saglige, at det var Thomas Nielsen, der vandt.

Det var især synd, fordi den omstændighed, at Thomas Nielsen vandt det slag, samtidig betød, at statsministeren tabte perspektivet i ØD. Det er og bliver forkert, at dette skal gøres til en sag, der eventuelt skal kunne presses igennem i forbindelse med næste overenskomst, for det mindsker jo værdien af det. Man står her med et af de virkelig nødvendige, store sociale reformskridt, der skal tages. Det tager man ikke ved ensidigt at presse sine synspunkter igennem, når man nu engang er et mindretal både i befolkningen og i parlamentet, og det opnår man ikke ved tilfældigt at knytte det til én bestemt overenskomstforhandling. For det radikale venstre er det stadig sådan, at for os er det, vi foretrækker at kalde udbyttedeling og medejendomsret, andel i kapitaltilvæksten — næsten alt undtagen ØD, fordi det er lykkedes socialdemokratiet at skabe en voldsom animositet mod dette udtryk — et nødvendigt perspektiv i det moderne industrisamfund, og det skal man ikke tabe af hensyn til nogle kortsigtede interesser.

Jeg vil gerne sige til regeringen, at vi i det radikale venstre er parate til at gå i gang med de økonomiske foranstaltninger, statsministeren omtalte, og som jo efter septemberforliget og gennemførelsen af den første del af det i alt væsentligt må siges at blive to store grupper af problemer: besparelser, skattelettelser og omkostningsniveau. Vi er parate til at gå i gang, vel vidende, at det, der her er tale om, det er vanskeligere end det, vi gennemførte i september, men det skal også siges, at det er noget, der skal opnås enighed om de fem partier imellem.

Når jeg siger det, så er det ikke for at gentage det selvfølgelig, at når man har indgået forliget og har gennemført den kortsigtede — og alle vil erkende den politisk nemmeste — del af det, så er vi selvfølgelig forpligtede. Det er også, fordi jeg gerne vil understrege, at det nok er klogt, selv om statsministeren har ret i, at dette ikke er